

Rusland og os

En læser kritiserer i januarnummeret af *Skub* den konklusion, der blev draget i novembernummerets ledende artikel, at der var grund til at glæde sig over Ruslands indtræden i krigen i Syrien, fordi den stak en kæp i hjulet på imperialismens intriger for at knuse den syriske stat og dermed i yderste konsekvens forhindrede en ny verdenskrig. Efter den pågældende læsers mening er Rusland en imperialistisk magt på lige fod med EU og USA, og det er ikke kommunisternes opgave at tage parti for den ene kreds af røvere fremfor den anden; det ville være et tilbagefald til Kautskys kritik af imperialismen og en opgivelse af kampen for socialisme.

Efter nærværende lederskribents opfattelse viser de følgende begivenheder med højdepunkt i Palmyras befrielse (et ord, man efter danske meningsdanneres mening ikke bør bruge, men det gør vi), at vor læser tog alvorligt fejl. Men det er selvfølgelig en smagssag. Vigtigere er det bagvedliggende strategiske ræsonnement: Rusland er en imperialistisk stat på linje med andre.

Rusland er imidlertid ingen almindelig imperialistisk magt, uanset kontrarevolutionen. De socialistiske samfundsstrukturer er nok i vidt omfang erstattet af kapitalistiske, men ikke af imperialistiske. Og arven fra Sovjetunionen er ikke glemt. Det sås på Krim og i Ukraine, og i dansk fjernsyn har man for nylig kunnet se en russisk dokumentarserie, *Anden verdenskrig set med russiske øjne*, der i det store og hele fulgte Sovjetunionens holdning til krigen. Det danske dagblad *Politiken* har den 26. marts bragt en kronik af den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov, der anlægger vurderinger af verdenspolitikken, som i det væsentlige er identiske med kommunisternes.

Sandheden er, at det Putin'ske Rusland fører samme udenrigspolitik, som Sovjetunionen gjorde; det er den samme kombination af ansvarlighed, tilbageholdenhed – og beslutsomhed, når tiden er inde til at handle. Det er en politik, der virker dæmpende på driften mod krig. Og det er præcis det, der gør Putin så forhadet i imperialistiske kredse. Det kan man også læse om i *Politiken*, hvor oraklet Anders Jerichow nytårsaften under overskriften "Putin er farlig for sit eget samfund – og for os" kalder den russiske politik i Syrien "ødelæggende". Vi har for få uger siden set, hvor ødelæggende den er.

Men selv om det *havde* været, som vor læser mener, selv om Rusland *havde* været en imperialistisk magt på linje med andre imperialistiske magter, så ville Rusland alligevel have været en allieret for os.

Hvem er vore fjender som *danske* kommunister, som *danskere*? Det er den *danske* imperialisme. Det er den *danske* kapitalisme. Det er den *danske* regering. Og det er den danske regerings allierede. Hvem er disse allierede? Det er i første række den amerikanske imperialisme, og det er i anden række den europæiske EU-imperialisme. Det er *disse* imperialismer, vi skal rette vores skyts imod – ikke eller kun i anden række den russiske eller andre imperialismer. De er vore allierede – præcis som Sovjetunionen under 2. verdenskrig allierede sig med den britiske, den franske og den amerikanske imperialisme mod den tyske og den japanske.

Derfor er den russiske indsats mod den amerikanske og europæiske imperialismes marionetter i Syrien i vores, de danske kommunisters og det danske folks, interesse. Derfor er der al mulig grund til at støtte den, uanset hvad vi måtte mene om Rusland i øvrigt.

Leder, Skub april 2016